

— До сега къръ Трипани, ся боеше да не бы да го хванѣтъ и го обѣсѣтъ; но сега той вече са избави отъ таквозь едно прѣмеждіе.

— Че какъ така? — Ей така; хванѣтъ е другъ единъ човѣкъ, на име Тодоръ Трипани, той нѣма хаберъ отъ нищо и невиненъ е, но полиціята мысли че е хванѣла оногозь сѣщыйтъ Трипани, що е направилъ толкозь чудеса и ще го прикачи на бѣсилото да ся посвети. А като прикачатъ него, нашійтъ ся откача отъ всичко.

— Наистинѣ ли го казвашъ туй?

— Че що имамъ да тя лъжѣ. Ами какво да правимъ сега?

— А че знамъ ли и азъ, бае Гыражикъ, какво да правимъ?

— И него остави че, азъ бѣхъ прикаралъ Воитиди, да повѣрва че онзика тамо е сѣщыйтъ който е убилъ баща му.

— Тѣй ха? А че дѣ видѣ ты Воитиди? — Въ тъмницѣтъ. — Той още въ тъмницѣтъ ли е? — Тамъ ами дѣ; защото намѣрили доказателство (Господь и душата имъ) че паритъ които откраднѣхъ азъ отъ Аристовѣтъ мазъ ги былъ ужъ той откраднѣлъ.

— Че какъ може то?

— Ей тѣй нѣ : казувать че въ сестринѣтъ му кѣщѣ ся намѣрили до четыристотинъ лиры и единъ мечъ съ елмазы обкованъ.

Мацко въздѣхнѣ неволно, и ся понавѣси. Послѣ попыта:

— Могѣ ли да видѣ азъ тѣзи двамата човѣцы и да видѣ и къръ Паскаля?

— Кой часъ искашь?

— Утрѣ по пладнѣ двамата затворены, а вечерѣтъ къръ Паскаля.

— Става! Но я ми порасправѣ ты мене, господинче Іацко, какъ завъртъ ты това та ти порасе работата.